

Selmeczbányai Hetilap

SELMECZBÁNYA ÉS VIDÉKÉNEK VEGYES TARTALMÚ KÖZLÖNYE.

Kiadó tulajdonos és felelős szerkesztő:
SZENTGYÖRGYI EDE.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Rózsa-uteza 61./III. sz. a. hová
a lap szellemi közleményei és az anyagi rész is czimzendő.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:
csak a „Selmeczbányai Hetilap“: az „Otthon“ szépirodalmi havi füzetével:
Egy évre. 4 frt. Egy évre. 6 frt — kr.
Fél évre. 2 „ Fél évre. 3 „ — „
Negyedévre. 1 „ Negyedévre. 1 „ 50 „
Egyes szám ára 10 kr.
Egyes számok kaphatók a kiadóhiv.-ban és Joerges A. özv. és fia könyvkereskedésében.

Hivatalos, magán és nyílt-téri hirdetések megállapított díj-
szabásunk szerint számítatnak és minden általunk közölt
hirdetésre felvilágosítás ingyen adatik.

Megjelen minden vasárnap.

1899. márczius 15-én.

Minden nemzet történetében vannak mozzanatok, események, melyek emléke élénken száll nemzedékről nemzedékre, örökön élő hagyományként; melyek emléktől felpezsdül az ifju vére, lánggra lobban szívében a hazaszeretet, a szabadságvágy, a hősiesség, mely emlékeket hiven megőrizni megtanítja az apa fiát, az anya leányát; melyeket megénekel a költő, megörökít színeiben, márványban, ércben a művész.

Ez emlékek képezik — ugyszólván — ama nemzet ébrentartó szellemét, mely a példa által buzditva, az ősi erényt újabb és újabb virágzásra sarjasztja, a nemzeti eszmét erősíti, fejleszt s ez által a nemzet erejét fenntartja.

Jaj annak a népek, mely elfeledi hősei nevét; mely nem ismeri multját s így nem tanulhat, nem okulhat belőle, nem merithet belőle lelkesedést a jelenre s jövőre nézve.

S a népek, a nemzetek sorában alig akad talán még egy, melynek annyi megismerni, tanulni, okulni valója van, mint a magyarnak.

Ősi hazájukból való kikelésük óta nincs az a percz, melyre rá lehetne fogni, hogy nyugodt, csendes, boldog. Folytonos harc és küzdelem, majd mély gyász, testvérvillongás, tüneményes dicsőség, hanyatlás, újra emelkedés, fény és borús sűrű változatosságban tűnnek elénkbe a magyarok ezeréves történetében.

De a haza- s szabadságszeretet soha sem halt ki a magyarban.

A nemzet ünnepe.

— 1899. márczius 15-ére.

A mit apáink hős kardja kivivott,
Goldolnak-e rá még az unokák?!
Vagy elragadta a dicső emléket
Uj forгатagával az új világ?!

Lobog-e vajjon a régi nemes láng,
S ezt a szívetek vaj' őrzí-e még?!
Vagy tán kihamvadtt a honszerelem már,
És már az a szent harc feledve rég?!

S midőn a nemzet nagy ünnepe virrad,
Vaj' érzíték-e még áhitatát?!
Hideg közönnnyel nem terhel-e vajjon,
Önönmagatokban kelve, a vád?!

De félre, kétség! Oszoljatok, árnyak!
Nem alkonyodott be még ugy az ég!
A szív magyar még és benne lobogva
A honszerelemnek szent tüze ég.

És a dicső, nagy, a szent viadalnak
Emlékeit őrzí a kegyelet,
S bevonja csodás varázsragyogással,
Mint hegyet és rónát a kikelet.

Mert az kikelet s nem ősi verőfény,
Mely a lobogókon im felragyog;
Együtt teszik le a babékoszorut
Mult, jelen s a jövő évszázadok.

A zöld koszoru a bajnokok sirján
Fenn hirdeti: Él az ősi erény,
Mely védi jogát és kész a hazáért
Vérét hullatni a harc mezején.

Midőn az már csak szikra volt s azt hitték már a magyar ellenei, hogy ez a szikra is kiveszett: akkor nőtt az meg lánggá, mely lobogásával bevilágította a messzi országokat is; akkor tünt ki, hogy a magyarnak egy szikra is elég, hogy minden ősi erénye magasan fellobogjon.

S ez a szikra nem is fog kiveszni a magyarból soha!

Nem is veszhet ki soha, mert multjának fénye, keserve, bubánata örök emlékét képezi s ez emlékek vérré váltak a puszták egyszerű fiánál is.

A régi kor mondái összeforrnak az újabb események történelmi emlékeivel s egyaránt fellobban a szív, ihlet szállja meg a lelket, akár a „hadak utjá“-n mereng el csillagos éjszakán, a „Turul“-madár szárnyalását követi-e képzelete, vagy a Rákóczy fényes korára, azután Rodostóra gondol.

Hogyne élne tehát annak emléke, mitől csak félszázad év választja el? Hogyne dobogna fel a magyar szíve a szabadságharc emlékére, melynek egyes tanui még most is élnek közöttünk?!

Ötvenegy esztendeje annak, hogy a „Talpra magyar“ gyújtó szavai felhangzottak a nemzeti muzeum lépcsőiről; ötvenegy esztendeje annak, hogy az a meseszerű harc kezdődött, melyet a világ ámulattal nézett; melyet a világ egyetlen más népének történelme sem tud talán felmutatni.

A lelkesülés, az áldozatkészség, a szabadságszeretet érzelme, a hősiesség oly magaslatra

S fölzeng a „Szózat“ s a szívek fohászat
Turul madár viszi gyors szárnyakon
Az ég Urának: „Dicsően, virulva
Még uj ezer évig álljon e hon!“

Abai Ottó.

Utolsó levél.

— A „Selmeczbányai Hetilap“ eredeti tárczája. —
Kálmán!

Hosszu, örömtelen évek óta először, de e rövid s mégis oly szenvedésdús életben utoljára szólítlak meg tégedet!

Oh! ne dobd el e lapot, ha meglátod, hogy kitől ered: hiszen egy haldokló utolsó sóhaja az.

Apám családja betegségének csiráját magamban hordtam, de anyámtól öröklött egészséges, erős testalkatom elnyomta azt, míg a sok bánat, szenvedés átörölte az egészségalkotta gátat: s a sorvadás árja tombolva rohan előre. Nemsokára el is éri végeztéljät s éltem halovány mécsese örökre elalszik.

Tudod, hogy gyermekkorom óta bizalmatlan voltam az emberek iránt; örömemet, bánatomat sohasem közöltem mással — s mily jó volt az ugy! Most legalább nem gúnyol, nem sajnál senki.

Anyám sem ösmeri bánatomat; azt hiszi csupán az öröklött baj tesz tönkre s így legalább nem átkozza a pillanatot, melyben a sors egy szép, magas, barna férfivel összehozott!

Ah! azt a férfit szerettem én nagyon, nagyon! S utóbb, midőn elmélázva ültem az erdő fái alatt s elgondoltam: „Mért? csak mért nem tudom én azt az egyetlen egyet, kiben biztam és csalódtam, elfelejteni?“ magyarázatul csak a mondás szolgált: „A teremtés

emelkedett, hogy nekünk, e magaslatra feltelkintve, beleszédül a lelkünk.

Csak kötelesség, de szent kötelesség e harc emlékjeit kegyelettel venni körül, e harcnak emléket állítani.

Széles ez országban megindult ez irányban a mozgalom. Így létesült az 1848/49-iki ereklyemuzeum; így létesültek sok helyütt a honvédszobrok.

Selmeczbánya közönsége sem akart hátra maradni.

Fel akartuk állítani a honvédszobrot a millenáris évben; nem lehetett.

Fel akartuk volna állítani a szabadságharc kezdetének ötvenedik évfordulóján; nem lehetett.

Több mint két éve annak, hogy városunk egy nemes hönleánya, Ocsovszky Markovits Mária urhölgy, néhai Ocsovszky Vilmos, polgármester özvegye, saját költségén lelkes felhívást nyomtatott ki az ország összes vármegyeihez, városokhoz, helységekhez, hogy a nemzet közadakozása segítse létesíteni honvédszobrunkat és e felhívást szétküldés miatt átadta polgármesterünknek.

Mi lett e felhívással, nem kérjük; nem akarunk zürhangot keverni a nagy ünnep fenségébe.

Csak arra hívjuk fel e város hazafias közönségét, hogy most, midőn a honvédszobor ügyében ismét élénkebben megindult a mozgalom, karolja fel az ügyet s tekintse hazafias

nagy napjain ugy lett elrendelve, hogy a nő azt is szeresse, ki szívet törte össze.“

Ne gondold, hogy szemrehányás akar e levél lenni. Az idő, midőn sajtó szívem bosszú s megtorlás után lihegett, rég elmúlt; levelemet nem ifjuságom forrón szeretett ideáljához intézem: de a régi, régi jó barát-hoz, kiben biztam, kit a világ rosszasága eltántorított tőlem, de kinek bűnét immár megbocsátottam, annak elpanaszolom bánatomat.

Csodálom, hogy mig eddig minden, vajmi kevés örömemet s vajmi sok bánatomat mindig magamba zártam, most halálos ágyamon szükségét érzem annak, hogy legtökösabb gondolataimat valakivel közöljem. S mivel a világ nem érdemes rá, anyámat megszorítani nem akarom: te vagy az egyetlen, kihez fordulhatok s te vagy az egyetlen, ki a történetek után megért engem, mert te is ösmered a bánat, a szenvedés komor árnyékait.

Midőn apám ravatalánál térdeltem s társul körülöttem állottak a bizonytalan jövő rémei; midőn az álomból, hogy gazdag, ünnepezt vagyok, apám halála a sivár valóra ébresztett s magamat szegénynek, mindenektől elhagyottnak láttam és éreztem: te hozzám jöttél s felajánlottad kezedet.

Te nem ösmered az érzést, mit az a gazdag, körülrajongott nő érez, midőn egyszerre szegénynek, elfelejtettnek látja magát. De felfoghatod, hogy, hogy ha az a nő gazdagságában büszke, zárkózott, bizalmatlan volt: szegénységében még büszkébb, még zárkózottabb, még bizalmatlanabb lesz, mert ez az egyetlen fegyvere, mely a megaláztatástól megvédi.

Midőn kezemet kérted, hangodban sajnálatot, részvétet hallottam, szemedben szeretetet, jóságot olvastam, csak igaz, forró szerelmet nem!

És hidd el, az volt bús óráimnak legbúsabb percze. Szívem sugta: „borulj keblére, kövesd őt“, de

szent kötelességének tőle telhetőleg hozzájárulni, hogy az a szobor mielőbb, még ez évben felállítható legyen.

Szitznyai József polgármester ez irányban emelkedett hangú, lelkes felhívást bocsátott közre; reméljük, hogy e felhívás nem lesz eredménytelen. Reméljük, hogy e felhívás megtalálja útját mindenüvé, gazdag és szegényhez, s fellobbantja a hazafiság, a hazafiúi kegyelet szikráját oly lánggra, mely valahára életet lehel a tervbe s megalakítja, mi eddig csak ohajnak maradt: a honvédszobrot.

S midőn a nemzet ünnepén, március 15-én megkoszorozzuk az elesett hősök sírjait s szívünk feldobban a nagy idők emlékére: tegyünk szent fogadást arra is, hogy e nagy időknek, melyek emlékét kegyelettel megüljük, emléket állítunk is városunkban, még ez év folyamán, s járuljunk hozzá áldozattal; hiszen ez honfájdolat a haza oltárán; így ünnepeljük meg méltón a nagy nemzeti ünnepet, március 15-ikét.

KÜLÖNFÉLÉK.

— **Személyi hir.** Heincz Hugo városi tiszti főügyész és a selmeczi takarékpénztár jogtanácsosa, Budapestről, hol a vidéki pénzügyreformja tárgyában tartott anketten a helybeli takarékpénztárt képviselte, hazá érkezett.

— **Március 15-ét,** mint minden évben, most is méltón fogja megünnepelni az akadémiai és lyceumi ifjuság. Előbbi lelkes hangon irt felhívást intézett a polgársághoz az ünnepélyen leendő résztvevőse iránt.

Az ünnepély műsora: 1. Délelőtt 9 órakor isteni tisztelet a Nagyboldogasszony templomban; 2. Délelőtt 11 órakor matiné, a városi polgári dalkör közreműködésével, a városi vígadóban, ennek műsora a következő: 1. Elnöki megnyitót. 2. Ének: az akadémiai dalárdától. 3. Emlékbeszéd: tartja Schulhof Gábor. 4. Szavalt: Tiefenthaler Edgártól. 5. Felolvasás: tartja Hunth Aladár. 6. Szavalt: Kralovszky Imrétől. 7. Ének: a polgári dalkörtől. Belépti díj. 20 kr. A befolyó jövedelem a honvédszoborra fordítatik. 3. Délután 3 órakor a szélaknai honvédelmék megkoszorúzása. 4. Este 8 órakor az akadémiai kör hivatalos estélye.

A lyc. ifjuság Petőfy önképzőköré d. u. 3 órakor rendezi ünnepélyét a városi vígadó nagy termében.

Az ünnepély műsora: 1. Hymnus. Éneklí az egész ifjuság. 2. Nemzeti dal. Irta: Petőfi Sándor; szavaltja: Bogisich Gyula, VII. o. t. 3. Előszó. Irta: Lipovszky Pál, VII. o. t. előadja: a szerző. 4. Honfidal. Szövege: Petőfítől; zenéje: Doppler Károlytól; éneklí a vegyeskar. 5. A nemzethez. Irta: Petőfi Sándor Szavaltja: Schweitzer Iván, VII. o. t. 6. Március Idusa, mint a sajtószabadság napja Irta: Kátai Jenő, VII. o. t. előadja: Bogisich Gyula, VII. o. t. 7. Március 15-én Irta: Ábrányi Emil. Szavaltja: Jeszenszky Gyula, VII. o. t. 8. Bucus. Szövege: br. Eötvöstől; zenéje Belezny Antaltól; éneklí a vegyeskar. 9. Emlékbeszéd a szabadság-harczban elhunytak fölött. Irta: Lugosi István, VII. o. t. előadja a szerző. 10. Honvédek sírja fölött. Irta: Ábrányi Emil; Szavaltja: Hénel Gyula, VII. o. t. 11. Induló Kunert Edétől. Éneklí a vegyeskar.

— **A honvédszobor javára** 8 frtot kaptunk lapunk egyik lelkes barátjától azon határozott óhajával

szívem hangját elhallgattatta a gondolat, hogy talán rövid idő alatt felébredsz nagylelkűséged mámorából s én hozzád leszek lánczolja elválaszthatlan terhűl, melyet eldobni szeretnél magadtól és nem tudod.

Látod, akkor voltam először hozzád bizalmatlan, először kételkedtem benned — vesztetre! — — —

Azt mondtam neked, hogy ne kérlelj, ne igéj, a világ sok kísértésbe hoz; próbáld meg szerelmedet, hűségedet s ha egy év múlva még úgy gondolkodol: jőj el, örömmel követelek — ha kell — még a kárhozatba is.

Atyám temetése után meleg kézzorítással váltunk el. Elhatároztuk, hogy egy évig nem érintkezünk egymással s hittük, hogy egy év múlva annál boldogabban látjuk viszont egymást.

Ah! de máskép jött. — — —

Nyolcz hónap alig telt el, még én gyászruhát viseltem, még fent laktunk a fővárosban, már hozták a lapok a hírt, hogy Selmesy Kálmán eljegyezte Kállay Katalint, a gazdag özvegyet.

Pár perczig némán, mereven bámultam a végzetes sorokra; lelkiszemeim előtt várakat láttam összemenni, fülemben egy gyászdal zenéje csengett, szívemben sir tárult fel, oda tettem reményemet, boldogságomat; aztán sirva fakadtam, remegő ajkaim egyre a szót nyögték, a rövidke szót: „vége, vége!!“

De aztán, midőn az első felindulás elmúlt, összegyűrttem a lapot s — mintha parancsot kaptak volna ujjaim — hirtelenül, sietve eldobtam magamtól messzire.

„Oh gyalázat! Ilyen hamar megváltoztatni terveit, ilyen hamar megszegni az adott becsületszót! És miért? A hitvány, hitvány pénzért! Ugy-e hamar beláttad büszke Kálmán, hogy nyűg egy szegény, jelentéktelen nő? Ugy-e hálás vagy nekem érte, hogy akkori szavaidra rögtön nem hallgattam, mert most már talán nőd volnék s már rágná a késői megbánás szívedet! Szívedet? — oh! csak agyadat — szíved neked nincs is.“

hogy a szobor a Pachertáró-terre állítassék fel. A 8 frtot rendeltetési helyére juttattuk és ujhól felkérjük t. olvasóinkat, hogy e hazafias czélra adakozni is adományait hozzánk küldeni sziveskedjenek.

— **Nemes lelkü adomány.** A mult héten elhalt Zichó Antal nyug. bányaaltiszt, sok éven át összetakarított vagyonát, 1200 frtot a selmeczi Szent-Katalin templom s illetve az abban felállítandó új orgona javára hagyományozta.

— **Halálozás.** Özv Dalmady Ferenczné életének 84-ik évében, e hó 5-én meghalt. A boldogultban Kurtz János a báró Geramb Unio tisztviselője, anyósát gyászolja.

— **Uj kir, táblai bíró.** Tóth Gáspár budapesti ügyvéd, ki sok éven át ügyvédeskedett városunkban és utóbb városi és népbanki ügyész is volt és ugy a hírlapírás, mint a jogirodalom terén több ízben kimutatta kiváló tehetségét és szakképzettségét, kir. táblai bírónak neveztetett ki.

— **Tanítói kinevezés.** A Steffultón (Istvánházán) ujonnan rendszeresített harmadik tanítói állásra Czelder József, hegybányai tanítót választotta meg a városi tanács.

A Vöröskereszt-Egylet selmeczi választmánya e hó 14-én délután 3 órakor, a városháza tanács-termében tartja rendes évi közgyűlését, melyre felhívjuk a tagok és a nagy közönség figyelmét is.

— **Törv. hat. bizottságunk közgyűlése,** mint azt már előre jeleztük, e hó 14-én, holnap után kedden lesz. A tárgysorozatból kiemeljük a belügyminiszternek rendeletét a városi kórháznak nyilvános joggal leendő felruházása iránt: a tanács előterjesztése a Hirsch bárónő által adományozott 12000 frt tárgyában; a honvédszobor költségeinek mikénti fedezése; a felső rónai nyaralónak telefonnali összeköttetése; az erdőmester kimerítő jelentése a mult évre vonatkozólag; a városi légszuszgyár eladása; a vihnyei fürdő díjak és szobák árának újabb szabályozása.

— **A steingrubei „Báld“.** Nagyon köszönöm meg-tisztelő bizalmát, kedves Szerkesztő ur! de ha még egyszer felkér arra, hogy a „Nemes és nemzeti Steingrube nagyzség“ báldjáról referáljak, bizony mondom köszönettel visszautasítom a megbízást, mert nem lehet olyanról kritikát írni, ami minden ízében magyaros, szép és rendes s ha nem lehet simfelni, nem is lehet kritizálni. Kénytelen vagyok veszekedő, kritizáló természetemnek „csendességet“ parancsolni s helyébe dicsérő hurokat pengetni, ami bizony nagyon nehezemre esik. A csapáros borát, konyháját sem lehet szidni s még a kiszolgálás ellen sem lehet panaszt emelni; nem lehet elmondani, hogy kevesen voltak a báldon; a csárdásokat nem lehet keveselni; szóval mindent, mindent, még a hölgyek szépségét, csinoságát, fáradhatatlan tánczkedvét is dicsérni kell s ha van a báld ellen valami kifogás, ugy — így hallottam legalább — ez az, hogy általán vége volt. Csak kár, hogy főispánunk nem jelenhetett meg azon, pedig jó szívetl várták és fogadták volna. A Steingrube nagyzség bevonulása, a községi banda zenéje, a főpenna által intonált steingrube-nóta, a bíró beszéde: mind alaposan megállta helyét s ha valami meglepő volt a bíró beszédében, ugy ez ama fájó alaphang volt, mely azon keresztül vonult. Hajh! bizony, bíró uram bucsuzott második hazájától,

Igy gondolkoztam felőled, Kálmán! — és megvetettelek!

Megtudtam, hogy mikor és hol lesz esküvőtök s megfogadtam, hogy megleslek s szemed közé nevetek gunyosan.

De midőn ott álltam, elrejtve egy oszlop mögött s láttalak jönni karodon ő vele, láttam azt az isteni szépséget, láttam tündöklő szemedet, a boldogságtól és örömtől sugárzó arcodat; elhalt a gunyosoly ajkamon, szívem összefacsarodott, megértettem, hogy könnyű volt engemet ő érte elhagyni, nem nehéz ilyen áron az adott szót megszegni, tudtam, nem a pénz vonzotta ő hozzá, beláttam, hogy van szíved: mert szereted őt örülten, végtelenül.

Félve lapultam meg szögletemben s vártam, míg elvonultok előttem. Aztán kisompolyogtam rejtekhelyemből, éppen az oltár elé álltatok, a pap hozzátok intézte szavait, szemem élmályosult, s én futni kezdtem, mintha fúriak kergettek volna.

Haza érve a sírás könnyített szívem terhén s látod: mily önzetlenül szerettelek! imádkoztam boldogságodért.

A főváros zaját nem tűrheltem sokáig, beteg lelkemnek pokoli kinokat okozott s így jöttünk fel ide e csendes, kis faluba.

Az emberek gögöcsnek, néha bolondnak tartottak, pedig csak boldogtalan voltam.

Néha elfogott a kétségbeesés, a fájdalom s ilyenkor csak az nyugtatott meg egy kicsit, ha kint vihar tombolt, romboló szél dühögött, a fák, lombok, virágok összetörve, vagy megfagyaszta, eltörve a földön hevertek, mert olyankor láttam, hogy nemcsak én szenvedtem egyedül. De ha kint szép idő volt, mosolygott, virult és pompázott minden, akkor én a sötét erdőt barangoltam be, s ha az árnyékban egy kis elsenyvedt virágot találtam, melléje ültem, vele éreztem

a kedves Selmecztől, annak szépséges fehérnépeitől s így nem esoda, hogy akkorákat dicsért Selmeczen, hogy sok! Lehet-e kritika tárgyává tenni, hogy a nagyközönség mulattatására mindent elkövetett rendezkedők még egy dob-trombita-síp-bandát is szerződtettek a szépséges szép asszonynépség megijesztésére? Lehet-e rosszalni a rendezkedőségek ama buzalmát, hogy még hozomány-ajándékról is gondoskodott? Bizonyára nem! Hopp! de mégis találtam valami kifogásolni valót! Ugy örül a lelkem! Képzeld Szerkesztő ur! láttam idegenből e mulatságra jött fiatal urakat, kik a sok szép asszonyt, leányt semmibe sem véve, csak egynek-egynek viganója körül forgolódtak. Mit akartak ezek? Őt ilyen félrevonuló, sétálva tánczó párocskát figyeltem meg! Talán csak nem roszban török a fejüket azok az idegen urak? talán csak nem akarják a leányokat innen messzire elvinni? Vigyázzanak fiataljaink! kár lenne éretlünk! Hogy sorjában végezzem dolgomat, ki nem szabad felejtenem, hogy a steingrubei legények szíveiket pántlikára kötve, osztogatták az asszony-, leánynepeknek s hogy — mint hallottam — a legények között többen szerettek volna hasonlót, de edesebb szíveket cserébe kapni. A fiatal és fiatalabb anyósok és anyák s a férjhezmenő, férjhezmenőbb és legférjhezmenőbb leányok hiteles névsorát már átadtam s remélem, hogy ez kellő módon és kellő helyen publikálva lesz. Szerettem volna még azt is elmondani, hogy kiknek állott legjobban a párta, a bokorugrós szoknya, pántlikás kötély és piros csizma, de nem akarok, nem tudok e legszebb és legszebb között különbséget tenni. Tehát máskor csak olyanról fogom lapjának tudósítói szerepét elvállalni, ha lesz mi fölött kifakadni, dicsérni s mindig dicsérni igazán nem természetem. Tisztelettel Saját külön tudósítója.

A „Báldon“ jelen voltak: a s z z o n y o k: Aschenbrierné, Árkosiné, Bozerné, Csibyné, Dobóné, Eisenhutné (Pohorelláról), Fekete Lajosné, Hartmanné, Herkovitsné, Hermanné, Heinné, Illésné, Joergesné, Kovátsné, Litschauerne, Lüleyné, Massányiné, Nigreiszné, Osvaldné, Platzerne, Puskásné, Rosenfeldné, Schmidtné, Szvobodáné, Sréderné, Suszterné, Urban Gyulané, Vaiglné, Vörösné, Zlinszkyne, Zsitvayné; — leányok: Aschenbrier Marianna, Berzeviczy Margit, Bozer Mariska, Csiby Leonka, Dalmady Modesztá, Fekete Emmy, Hartmann nővérek, Hermann Olga és Szidike, Horváth Panna, Huszágh Eta, Kováts Gizé és Mariska, Kubacska Margit, Aranka és Jolán, Lehitzky Anna, Lugosi Etel, Lüle Gyizi, Martiny Margit, Massányi Margit, Miesinay Margit, Mihalusz Mariska, Nigreisz Eszti, Neuschwendtner Dora, Onesar Mariska, Orgonás Margit, Osvald Sárika, Platzer Gizé, Priviczky Margit, Rappensperger E., Rosenfeld Herminka, Salamon nővérek, Schmidt Eta és Margit, Sédér Gizé, Vasovszky Ida, Vessey Ida, Vörös Sárika és Mariska, Wankovits Lucie, Zlinszky Margit.

— **Uj vidéki lap.** „Tiszavidék“ czim alatt egy hetenkint egyszer megjelenő vegyes tartalmu hetilap indult meg Szolnokon Wachs Pál fő és Benes Albert helyettes szerkesztő szerkesztésében. Az új lap mely minden szombaton jelenik meg, tegnap e hó 11-én adta ki első számát.

— **A járványos betegségek** csak nem akarnak teljesen megszűnni. Ujabbán Selmeczbányán a tüdőlob lépett feljárvány szerűleg. Hodrusbányán és Bélabányán a vörheny és roncsoló toroklob szedi még mindig áldozatait. — Több mint két éve annak, hogy egyik kimerítő czikkünkben foglalkoztunk azzal, hogy Bélabányán okvetlen szükséges volna egy orvosi állás szervezése és felsoroltuk már akkor mindazon körülményeket, melyek ennek szervezését a város, a bányakincstár, a báró Geramb-Unió és a tőzsomszédságban fekvő kis községek (Lenge, Kecskés, Tópaták stb.) képviselőitében Bars-, Zólyom- és Hontmegyék közös közreműködése mellett könnyen volna keresztül vihető. — A járványos betegségek ottani terjedése alkalmából újból, habár csak

és sirtam: mert én is olyan elfonyadt, elhagyott, kis árnyékvirág voltam.

Aztán hallottam, hogy te sem vagy boldog; hogy nőd lépten-nyomon megcsal; hogy sohasem szeretett tégedet, csak hiúságból ment el hozzád; be akarta bizonyítani a világnak, hogy te is, ki csábjának oly sokáig ellentállottál, érte hagyod el azt, kit eddig — talán — szerettél!

„Az ördög! a kigyó!“ — oh mint átkoztam őt. Elrabolja legdrágább, egyetlen kincsemet s utóbb mint megunt játékszert ellöki magától a szívet, melyért én életemet áldoztam volna fel szivesen.

S itt láthatod újra, mily nagyon, mily önzetlenül szerettelek! Nem szolgált megnyugvásomra a hír, hogy te sem vagy boldog, de sirtam boldogtalanságod telett, feledve volt az én keserűségem, az én bánatom: csak téged sajnáltalak szegény Kálmánom! Kértem az Istent: vegye el tőled a keserű poharat — hiába — hallom, hogy szinig megtelt, hogy beteg vagy, a bánat emészt és sorvaszt!

S most halálos ágyamon magamat átkozom; átkozom az órát, melyben kérésednek ellentállottam. Csak mért nem mentem el rögtön hozzád? Talán akkor nem láttad volna meg őt, vagy legalább nem hatalmasodott volna el annyira szívedben az az átkos, végzetes szerelem! Én lettem volna melletted, örködttem volna szíved felett.

Boldogok lehetnék! A helyett most én e szomorú sorokat írom, te pedig olvasod! Boldogság, szerelem, remény helyett — bánat, szenvedés, halál!

— — — — —
Köny árasztja el szememet, kezem reszket, erőm gyengül — Isten veled!

Ha tudnám, hogy boldog vagy: bánatomat magammal vinném, szívem mélyén eltemetve a sirba, nem zavarnám szomorú levelemmel boldogságodat, ugy sem

röviden, ismétljük fentebb hivatkozott cikkünkben kifejtett és kisebb közleményeinkben már többször megsúrgeltt kívánalmunkat, hogy Bélyabánya orvost kapjon.

— **Bányabaleset.** Turzik Ignác, Ferencz-aknai bányamunkás, e hó 4-én este az aknaházban volt elfoglalva és valahogy megbolygatta a két szállító kast melyek közül az egyik lezuhant és ha bele nem akad a gerendába, bizony agyon sújtotta volna, így az esés enyhébb volt, és Turzik csak könnyebb sérüléseket szenvedett.

— **Elcsábított kakas.** Steffultón Makovini Jánosné udvaráról V. M. ottani asszony egy szép nagy kakast hívogatott és csábítgatott ki; azután megfogta, leölte és jókat falatozott rajta. A kakas eltűnté után a lopás gyanuja azonnal ráesett és ő, némi tagadás után, az ottani rendőrbiztos előtt tettét be is vallotta.

— **A selmecezi gyógyászati és természetndományi egyelet természetndományi szakosztálya** f. évi március hó 11-én d. u. 5 órakor a Belházy-féle ház tantermében havi ülést tartott, a melyen Clement Béla bányaiskolai tanár a torokgáz mint közvetlen munkaforrásról mondott érdekes előadást.

— **A selmecezi városi kórházat** tudvalegyőleg felszerelték volna ruházni a nyilvánosság jellegével. Most azt a hirt vesszük, hogy e jogot a kormány kórházunkra nem szándékozik kiterjeszteni. Az indokokat, hogy miért, már talán a keddi közgyűlésen meghalljuk. A kérdéssel legközelebb bővebben fogunk foglalkozni.

— **A pálinka áldozata.** Lászik András, nyugberezett bányamunkás folyó hó 7-én este jól bepálinkázott állapotban az izraelita temetőnél bandukolt; ott elhagyta ereje s összeesett. Fekvében téli bekecsét elhagyva legurult a Leányvár alatti utra, hol másnap reggel megfagyva találta a rendőri őrzőjét.

— **Sok a róka.** Már t. i. a négylábuakat értjük. E kártékony állatok elpusztítására a bányász és erdész akadémia igazgatósága, hatósági engedéllyel, strichnint alkalmaz, s a mérgezett csalétket kitétette a Ptecsnik, Sztreka, Singlovka, Mareka, Peklo, Bieli Kamen, Boroka és Drienova nevű részeken. Mily szépen hangzó nevek, ugy-e bár?! Miért ne lehetne ezeket magyarosítani?!

— **Öngyilkossági kísérlet rummal.** Mindenestre eredeti módját kereste az öngyilkolásnak egy bányaiskolás, ki a miatti keservében, hogy a vizsgálaton megbukott, elakarta hagyni ez árnyékvilágot s e czélből még sötétebb helyet, a miksaaknai bányát kereste fel, s ott megivott 1 liter rumot. Az eltűnt fiatal embert nyomozták, de sikertelenül, akár csak a föld nyelte volna el, a mint hogy ugy is volt; a föld alatt, a bányában két napi keresés után rá is akadtak; ott feküdt a sötétben, önkivületi állapotban. Szüleihez szállították Hegybányára, hol most ápolják.

— **Ismét szerepelt ama bizonyos zöld láda** mult csütörtökön, a mely napon az aggv. Ademoyszki eleszött, lábát törte és fején is súlyos sérülést szenvedett, úgy, hogy az ominosus zöldládába kellett őt lakására szállítani.

— **Meghívó.** A selmeceb. ker. betegsegélyzőpénztár f. évi március 12-én d. u. 3 órakor a város-
 értenél meg s csak talán sajnálnál — s őh csak ezt nem!

De mivel tudom, hogy elhagyott boldogtalan vagy hát tudom azt is, hogy megérsz s csak arra kérlek: ne okold magadat tévesztett életemért, magam voltam szerencsétlenségem kovácsa!

Ez éjjel álmomban két koporsót láttam. Az egyik tudom mit jelent, de a másik? — — —

Kálmán; Nem látlak többé viszont; messze utra megyek; onnan nincs visszatérés! Mire e levél hozzád ér, szívem megszűnt már dobogni, fájó lélkem örök nyugalomra tért.

Szentelj emlékemnek egy kis pillanatot, egy egyetlen könnyüt! Gondolj — ha tudsz — egy kis szeretettel reám, hadd jusson legalább egy kevés a a sokból, mit valaha régen — — — reméltem!

Anyámat megkérem értesítsen halálomról.

Isten veled!

LILA.

* * *

Virrad! A betegszoba kis mécsese sísteregve elalszik, a fáradt, ápoló, megtört anya felriad rövid álmából, leánya nyugodtan feküdt ágyában, szemei csukvák, ajkai mosolyognak, arcán édes boldogság ömlik el — alszik; aluszsza az örök álmot. Az anya sirva borul holt leányára s a lélekarang megszólal gyengén, fájdalmasan csilingelve, hiszen gyenge, fájdalmas élet kioltását jelzi.

És zúgnak-búgnak a harangok, elmondják egymásnak szegény Lila szomorú életének bús történetét, ő pedig ott fekszik aravaton fehér ruhában, mennyasszonyi koszorúval fején, mosolyogva, mintha tudná, érezné, hogy a posta hoz számára néfelejt-koszorút, melynek fehér szallagján arany betűkkel ez áll:

„Nem mégysz magad — én követlek.“

Eisenhutné Irén.

ház nagytermében megtartandó 5-ik rendes közgyűléséhez. A közgyűlés tárgyai: 1. A mult évi közgyűlés jegyzőkönyvének felolvasása. 2. Az igazgatóság jelentése. 3. A felügyelő-bizottság jegyzőkönyvének felolvasása és a felmentvényi határozat. 4. Választandó: a) igazg. tag: 4 munkaadó, 4 alkalmazott; b) igazg. póttag: 6 alkalmazott; c) felügy.-biz. tag: 2 munkaadó, 4 alkalmazott; d) választott bírósági tag: 2 munkaadó, 1 alkalmazott; e) választott bírósági póttag: 1 munkaadó, 2 alkalmazott. 5. Esetleges indítványok (melyek azonban a közgyűlést megelőzőleg 2 nappal előbb az elnökségnél írásban benyújtandók.) A bejegyzéskészítő pénztár a mult évről igen szép eredményt mutat fel, mi a vezetők főérdeme.

— **Erdészeti vizsgálatok.** Az erdészeti államvizsgák, amelyekre előreláthatólag sok lesz a jelentkező, ez évi április 24-én kezdik meg. A földmívelési minisztérium a vizsgálatokról a következő értesítést bocsátotta ki: A folyó évi tavaszi erdészeti államvizsgálat folyó évi április hó 24-én és az erre következő napokon a fennálló szabályzat értelmében Budapesten, az Országos Erdészeti Egyesület székházában, délelőtti 9 órakor fog megkezdetni és folytatólag megtartatni. A vizsgára jelentkezők felhívják, hogy a vizsga letehetésére nyert engedélyt a vizsga kezdete előtt a bizottság elnökének bemutatassák.

— **Hol mossák az új köpöcsészeket?** Hát hol máshol, mint ott, hol ez a legkényelmesebben és legalaposabban eszközölhető, t. i. a közutak medenczéiben. Ide mártogatják be az új köpöcsészeket persze azoknak összegyűlt tartalmával együtt. És ez igaz. Rendőrségünknek talán lehetne erre egy kicsit szigorubb figyelmet fordítani; mert így az a czél, melyet a közegészség érdekében az új köpöcsészekkel elérni óhajtanak, épen-séggel elérve nem lesz.

— **A márciusi napok emlékünnepein** mindez ideig hiányoztak olyan népszerű könyvek, melyek a nagy közönség is könnyen hozzáférhetne. Ezen bajon segített a Magyar Könyvtár szerkesztősége, mikor e kitűnő vállalatba három olyan munkát vett föl, mely kétségtelenül csak hamar el fog terjedni és nagyban fogja emelni a gyorsan fölkapott gyűjtemény népszerűségét. E három füzet egyike az új magyar lírai költészet egyik legkiválóbb lantosának Ábrányi Emilnek március 15-iki alkalmi és más szebb hazafias verseit foglalja egybe Márciusi dalok és egyéb költemények címen. Nemes páthosz, lobogó lelkesedés avatják Ábrányi hazafias költeményeit líránk legkiválóbb, ilyenmü termékeivé. Tizenegy olyan vers van e kötetében, mely március idusát magasztalja s még vagy 30 szebbnél-szebb, szavalásra kiválóan alkalmas költemény. Márcz. 15-iki alkalmi ünnepélyekről Ábrányi Emil verseinek hiányozniok nem szabad. Egy másik füzetben Graza György szabadságharcunk népszerű történelirója írta meg a nagynap történetét. Czim: 1848 március 15., de föltárja a történeti előzményeket is, hogy aztán ihlétt lelkesedéssel ecsetelje a magyar szabadság születése napjának lefolyását. Igazán derék dolog volt, hogy végre akadt történetíró, aki híven és a történeti kritika tisztá nézőpontjából vet világot történetünk ama ragyogó lapjára melyre márcz. 15-ike van írva. Olvassa el a könyvecskét mindenki, aki igazán megismerni akarja. De olvassák a 48—49-es évek legendás alakjának Kossuth Lajosnak julius 11-iki beszédjét is, melyet a haderő megajánlása ügyében tartott és megfogja belőle érteni mindenki Kossuth szónoki szava csodás hatását Ezzel a beszéddel fejeződik be a kis alkalmi sorozat, melynek minden magyar ember asztalán ott kel lennie nem csak a mostani napokban da örök tanúsá ul és lelkesítésül mindenkoron. Egy-egy

füzet 15 kr. Kiadta Lampel R. (Wodianer F. és Fiai) es. és kir. udvari könyvkereskedése Budapest, Andrássy-ut 21, de megszerezhetők minden hazai könyvkereskedésben is.

— **Kyros.** Kyros élete egyik legszebb lapja a keleti történelemnek. Az erő, ész és ifjuság diadala. Kezdeté a — gyermekkor — mesés és csodás, mint minden ókori hőse. A mellett sok rokonságot mutat a későbbi nagy emberek pályájával. Szegény sorsban született, atyja rabló volt, anyja kecskéket őrzött. Minden nagy birodalom alapító ilyen: Kháldeában Sargina, Lydiában Gyges, sok épen kitett gyermek: Romulus, Mózes. Kyros élete egy egész élet példája, felemlél és meghat. Egyszerű környezetben születik, igénytelenül, de erősen és bátran, mint a sas. Erőre kap, szárnya nő, magas utakon jár, hol más nem követheti. Szárnya a nap királyi fényében ragyog. S elerőtlenedve, elaggya meghal csendben, rejtet fészékében. Szürke tolla halotti ruhája. Ime Kyros élete — 3000 év után ime újra Kyros élete, a Napoleon sorsában. Országokat hódított, egész világrészt vett meg, s midőn száz éves korában látni kívánta jó barátait, már mind halottak voltak. Fia ölette meg őket. Elhulltak mellőle, elpusztultak, mint a reménység, s ő árván, egyedül, szárnyszegetten haldoklik kopár fészékében, Babilonban, vagy szent Ilonán. De jön a legenda s égbe ragadja. E fényes lelkesítő nagy élet történetét mondja el — többek közt — a Nagy Képes Világtörténet 16-ik füzete. A munkát dussgazdag, remek kivitelű képek díszítik. Egy kötet ára 8 forint. (12. kötet lesz.) Részletfizetésre is kapható. Füzetenként is megjelen, minden szombaton egy füzet. Egy füzet ára 30 kr. kapható a kiadónál, Révai Testvérek Irod. Int. R. T. és minden hazai könyvkereskedésben.

— **Klincsok Náczo** még influenzás léven, e héfen is hallgat, de már a jövő hétre okoskodni fog. Addig is: „Pohvalen!“

Selmecezi felfrissített friss ujság.

Olvásóink sürgetésére közöljük a legközelebbi időben meg szülemlett selmecezi terveket.

1. A kamaraház előtti téren a szoboralapból 20 méter magasra várható épül, a melynek tetéjén egy szobor csoportozat lesz u. i. egy honvéd leszur husz németet.
2. Az új kormány iránti hódolatlól és tekintve a gyorsaságot a kis vasut szél-vasut nevet kap.
3. A gázgyár eladási árából ötven — itt fél nem sorolható — terv valósítatik meg — egyelőre papíron.
4. Az éjjeli lumpolás megkönnyítése czéljából az új gázgyártalajdonos köteles a holdat állandó teltségben tartani.
5. Az új kormány felkérte, hogy a nyaraló ügy felkarolása czéljából székhelyét a nyárza a nyaraló vendéglőbe tegye át. Hetenkint friss csapolás lesz.
6. A Selmeceb—Honti vasutra egyelőre a közgyűlés öt baktert szavaz meg a rokkantakból.
7. A jövedelem emelése czéljából pótdó vettetik ki a bicziklire és a ozvikkere, mint fényűzési czikkekre.
8. A jótékonság ébrentartása végett a gyűjtő hölgybizottság permanens vészbizottsággá alakul át.
9. A kik hivatalból sokat ülnek, beiratkoznak a turistá egyesületbe, hogy hivatalból mozogjanak is.

Csak ingyen.

Hej Selmeceznek be jó volna,
 Ha a gőzös füttye szólna
 Németitől felfelé,
 Egész a kohó elé.
 Örömtől mi is füttyülnénk
 És nagy ünnepeket ülnénk;
 Örvendezve nagy és kis, —
 Még a magistratus is.
 És hogy e vasut meglégyen
 A magistratus nagy mélyen
 És hosszan gondolkodott
 A mig megállapodott,
 Hogy e vasut bizony kéne,
 Tudja ezt apraja-véne,
 De mivel hogy pénz ninesen,
 Építsék ki azt — ingyen.
 A százötvenezer pengő
 Mi regalékból lett lengő,

Gyár: Alsó Hámor, Bars megye.

Gyári főraktár: BUDAPEST, Andrássy-ut 29. (I. em.)

Raktár: BÉCS, I., Seilergasse 1. szám.

A „SZANDRIK” ezüstárú-gyár,

mely az 1752-ben Selmecebányán alapított Geramb J. J. unio tulajdona,

saját vagy adott rajzok szerint előállít:

mindennemű ezüstárút,
 mint asztaldíszeket, gyümölcstartókat (jardiniéres-készleteket), zsirandolókat, gyertyatartókat, serlegeket,
 dísz-emléktárgyakat és versenydíjakat,
 mindennemű evő-készletet gazdag választékban,
 pipere-tárgyakat. stb. stb.

S mi a vízvezetékre
Vala szánva — elméne.
Másra ment el az a kincs . . .
Vízvezetékünk még nincs.
S mivel vízvezeték sincsen,
Építsék ki azt is — ingyen.
Jó kórház is kéne ám,
Felirat is ment már lám:
Nyilvánossá kell ezt tenni,
Hogy tudjon jól megfelelni.
S büszkének leszünk rája majd,
Hiszen nekünk hasznót hajt.
Ámde mikor pénzünk sincsen
Épüljön fel ez is — ingyen.
Oh és kéne nekünk még,
Miket óhajtunk már rég;
Honvédszobor, aggmenház,
Kaszinó és jó színház,
Felsőbb leányiskola,
Kaszárnya és katona,
Árva- és szeretetház,
Jobb világítás, mint gáz,
Jó utak és jó járdák,
Kopár helyen sok szálfa,
Jobb városi iskola
Nem mint most oly mostoha,
És sok minden másféle
Felhozni nem vón vége.
De csak akkor lesz meg minden,
Hogyha megcsinálják — ingyen.

Morál:
Ingyen élni akarunk.
Ezért el is maradunk.

A közönség köréből.

Köszönetnyilvánítás.

Fogadják mind azok, kik édes anyánk, anyosunk
s illetve nagy anyánk elhunytá alkalmából részvétüknek
tanujelét adták, őszinte köszönetünket.

A Dalmady és Kurtz család tagjai.

Tibély Ágoston örökösei áruháza Selmezbánya.

„Liliom“ és „Házi“ vászon gyári raktára.

Mélyen tisztelt Közönség!

Van szerencsénk becses tudomására hozni,
miszerint összeköttetéseink folytán sikerült az
egész országban elterjedt és legjobb hírnévnek
örvendő 8811. szám alatt törvényesen védett
„LILIAM“-vászon gyári raktárát Selmezbánya és
környéke részére megnyerni.

Példátlan módon nyilvánul a hölgyközönség
megelégedése ezen „LILIAM“-vászon iránt és a
legnyomatékosabban kérjük, méltóztassék ezen
vásznat megtekinteni.

Ezen vékonyabb, mindenféle fehéreműre
alkalmas 84 cm. széles „LILIAM“-vásznat 23
métert (régi 30 rőfő) tartalmazó végben gyári
áron 7 frt 20 kr-ért a n. é. közönségnek legjob-
ban ajánlhatjuk.

Kiváló tisztelettel

Tibély Ágoston örökösei.

Meghívó.

A „Selmeczi Népbank“

XXVIII. ÉVI

RENDES KÖZGYŰLÉSÉT

1899. évi márczius hó 21-én délután 2 órakor az intézet helyiségében tartja meg,
melyre a t. részvényesek tisztelettel meghívotnak.

— 00 —

A közgyűlés tárgysorozata:

1. A közgyűlési elnök és jegyző választása.
2. A meghatalmazások vizsgálatáról szóló jelentés.
3. Az igazgatóság és felügyelő-bizottság jelentésének és ajánlatának tárgyalása.
4. Három részvényesnek kiküldése a jegyzőkönyv hitelesítésére.
5. Két igazgatósági tag pótválasztása egy évre.

A meghatalmazások f. évi márczius 21-én délelőtt 11 óráig a népbank helyiségében átadandók.

Az igazgatóság.

A „Selmeczi Népbank“

Mérleg- és vagyonskimutatása 1898. decz. 31-én.

VAGYON.

TEHER.

Fk.l.		frt	kr	frt	kr	Fk.l.		frt	kr	frt	kr
224	Pénztári egyenleg 1898. decz. 31-én			4338	81	147	Részvénytőke			75000	
238	Részvénytőke-hátralék			884	48		Tartaléktőke			20000	
226	Váltó-tárca	352329	—			241	Külön tartalék			4632	63
	visszleszámitolás	75470	—	427799	—	242	Nyugdíjalap			5320	65
227	Jelzálog-kölcsönök			158587	—	225	Betétek			417272	—
228	Zálog-előlegek			18133	—	236	kamatai			9252	92
195	Értékpapír			500	—	226	Visszleszámitolások			75470	—
235	Ingatlanok			5600	—	246	Osztalék			871	—
240	Perköltségi előlegek			1794	77	215	Zálogtöbbletek			147	78
162	Felszerelés			500	—	229	Előre fizetett kamat vál- tónál	4161	27		
209	Folyószámla-előleg			129	—	231	Előre fizetett kamat köl- csönöknél			434	07
231	Kamathátr. kölcsönöknél	6920	80			230	Előre fizetett kamat zálo- goknál	145	43	4740	77
230	zálogoknál	206	43	7127	23		Nyereség 1898. évben			12685	54
				625393	29					625393	29

Selmezbánya, 1898. évi december hó 31-én.

Tirts Rezső s. k.,
penztárnok és könyvelő.

Szitnyai József s. k.,
igazgató.

Seidel Ágoston s. k.,
számvizsgáló.

Papp György s. k.,
ellenőr.

A fő- és segédkönyvekkel megegyezőnek találta a felügyelő-bizottság:

Pachmajer János s. k.,
felügy.-biz. tag, mint jegyző.

Bernhardt Adolf s. k.,
felügy.-biz. elnök.

Dr. Tóth Imre s. k.,
felügy.-biz. tag.

Üzlet-áthelyezés.

Van szerencsém a n. é. közönség becses tudomására hozni, hogy néhai férjem Langauer József

czipészüzletét
és dusválasztéku

czipőraktárát
az Ezüst-utczában levő Jezsek-féle házba (alsó gyógytár mögött) **helyeztem át** és az eddigi
szakavatott szabászt ott is alkalmazni fogom. — Kérve a nagyrabecsült támogatást, maradok

Kiváló tisztelettel Özv. Langauer Józsefné.

Van szerencsém a n. é. közönség becses tudomására adni, hogy

nagy bevásárlási utamból

hazaérkeztem és a

„Glücksthal Gyula utódja“ czég alatt vezetett

nagy áruházamat

a legujabb, legdivatosabb és legjobb minőségű árucikkkel

dusan felszereltem.

A midőn biztosíthatom a n. é. közönséget arról, hogy gazdag választéku áruházamban igen
jutányos árak, pontos és szolid üzleti kiszolgálás, a legmodernebb igényeket is teljesen kielégítő, dus-
választéku áruk ezek között **női konfekciók és gyönyörű szövetek** raktáron
tartása és eladása által mindkoron főtörekvésem leendő nagyrabecsült vevőim teljes megalégedését kiérdemel-
hetni, egyben kérem szives pártfogását.

Kitünő tisztelettel

Weisz Simon.